

Markó Béla

Még egyszer az őszi magnóliáról

A hamuszürke levelek között
fagyott bimbók, mint egy-egy széndarab,
ahogy a forró héj kettészakadt,
és valamennyit még erőlködött

a dúlt magnólia, hogy hátha leng
sok lobogója ismét, s nyílnak
sorra, akár tavasszal, mintha csak
az számítana, ami odabent

áramlik, terjed, meggyűl, felbuzog,
s amit magamban én is meg tudok
formázni, aztán elindítani,

hogy nyújtózkodjanak már szirmai
nélkülem is, kínlódunk makacsul,
s jó is, hogy senki semmit nem tanul.

Beteljesítik egymást

A kert régóta várja, hogy havazzon,
már néhány hete nekivetkezett,
mint tárva-nyitva várakozó asszony,
hogy eltakarja a mennyezetet

egy másik test, és lassan megtelik
sűrű, kavargó pelyhekkkel az álom,
beteljesítik egymást reggelig,
s majd úgy hevernek mindketten az ágyon,

hogy nincs közöttük semmi képzelet,
még arra sincs, hogy együtt féljenek
s reméljenek: üres a roskadó

ágak hálója most, üres a vágy
és tárgyatalan, hiszen csak önmagát
sokszorozza az arc, akár a hó.

Csak zúzmara

A sűrűségtől függ nyilvánvalóan,
hogy még csak köd vagy csipkés zúzmara,
mintha forró permetként hullana
a fákra, s néhány ágas-bogas csontban

megbotlana, és gyűlne csak a lélek,
amelyből hús lesz, kézzelfogható,
aztán elolvad gyorsan, mint a hó,
s ismét nem látom megszilárdult fényed,

nyári zenéd és téli színeid,
csak egy-egy árnyékot, mit kimerít
a semmiből a köd, s akár egy hálót,

úgy képzelem, hogy mindenütt lebeg,
majd önmagából gyúr lábat s kezet,
aki leszel: testem fölzúzmarázod.

A szédület mértéke

Tulajdonképpen ez tart össze még,
mert ebből élsz csak, s én is ebből élek,
a hűvös testben ég a forró lélek,
s a bőr, a hús, a csont csak törmelék,

amely később majd úgyis szétesik
kisebb-nagyobb formátlan darabokra,
ha nem lesz semmi, ami egybefogja,
hát részegségünk ezrelékeit

mérem kétségbeesve újra s újra,
mint aki képzeletben belefújna
egy szondába, talán az Úr kezében,

hogy túllépi-e a megengedettet
a szerelem, s titokban arra kérem,
hogy nap mint nap büntethető lehessenek.

Protézis

Azt kérdi Anna, hogy vers lesz talán
ebből is majd, s tényleg, miért ne lenne,
mert ott maradt még Isten asztalán
egy megkezdett fej, és még tenne-venne

Balázs, de most már mennünk kell, hiszen
elég hosszú az út, fagyott az éjjel,
és egyébként sem látná senki sem
néhány napig a hóembert, s ha széjjel-

szedné a nap, amire hazatérünk,
mi sem láthatnánk többé őt, amint
ránk néz, és seprűjével visszaint,

pedig nem másért lenne úgysem: értünk,
s nyilván magam előtt is titkolom,
hogy félbehagyni semmit sincs jogom.

Kun Éva:
A szeretet
utcaköve 2008